

MEILĒ, PĒRŠLĪBAS ēr kētē nutēkēmā pri Mēšopēs

DŽERVĪENĒ TEKLĒ

Bova vasaras pabonga. Saulelē nurēitiejē par pastauninka ēr taikies tike nuslīstē i Mēšopēs karklīnus. Gaigala Zuoselē vākščiujē puo suodna, laukdama saulielidē ēr vakara mēgluos. Nešiuojuos kreži ē rinka nukrētosiūs vuobolūs. Tuoki tēn ē nauda ēš anūm – mažilelē, sokērmiejēn. Bet sorinktē rēk – mamunē kiauliems sošers ar atēduos biednā sosiedē so būrio vākūm, omžēnā ēšalkosiu. Zuosē sopront, kad anuos darbs niekū verts, bet rēk kou nuors ožsējimtē, kad nieks naīrtom, kuo ana ēš tēkrūju trēnas tamē suodna pakraštē puo tonkiuoms senūm vuobēlūm šakuom. Jug lauk, pakuol nuskardies trūba garsos anuo Mēšopēs pusie. Rasiet šin vakara na dūda, vo vīrēšks balsos, skardos, līgos, pēlns džio-gesē ēr ēlgesē. Tumet ana grētā nuneš kreži lig premēnālēs ēr palēks pasēinie. Vo pati pasoks i svērna, ožlēps ont priklietē, krapštīsēs pri kamaras doru – lai vēsē, kas anon mata a gērd, mēslēj, ka mergelē goltē nuējē. Rasi reikies ēr i kamara ižēngtē, ēr

doris ožtrēnkētē. Bet solauks mēnotas, kad nieka aplinkou nabūs, ēššuoks ēš kamaras ēr ēštīkins par suodna pri Mēšopēs, pri dēd-liujoje kūlē, kor anuos lauk Jozis. Atsēsies anoudo ont žuolies pri tuo kūlē, atsērēms nogaruoms i apšēlosi par dēina anuo krašta, katras īr statos ēr līgos, tarītom krasēs atkaltie. Jozis pajims anuos ronka, pakielēs priglaus pri sava žonda, kēto ronko apkabins anuos lēimēni ēr prilinkēs pri pat ausēis, tīkē padainiuos: „Vēina žvaigždie švēisi, kēta dar švēisesnē, vo mona mergelē ož vēsas gražesnē“. Baveik kuožna vakara kartuojēs tas pats, bet Zuoselē nīkēik naīkīriejē. Kon basakītē, ana tuo tīk ēr laukē. Jozis bova tuoks lēpšnos, toriejē šēltas ronkas ē maluoni balsa, ē žīdras akis, katruos švīpsont spindiejē kap žvaigždelēs... Nu tuo vēskuo mergelē kaita šērdēs, naveizont kuoks vakars bova – šēlts ar viesos, mēgluots ar žvaigždiets.

Vo prasēdiejē vēskas nu šēnpjūtēs. Jozis, biednuos sosiedēs našlies Daukintienēs sūnos, nu mažomies ējē „ont dēinūm“ pri anuos tieva Gaigala Ontuona, stombiausē suoduos gaspaduoriaus. Mamalē prisakē Zuosē nuneštē pjuoviejems prišpēitūs i Pamēšopēs lonkas. Ešvarēn pradalgīus lig lonkuos krašta, vīrā sostuojē dalgiu ēšpostītē. Tou trumpo atēlsio prisēmetēn, dēdēs balsas ožtraukē: „Napapostēs dalgelē, nanupjausi šēinelē... Valiuoj mona dalgielis, valiuoj, valiuoj...“ Tēp gražē nurīngava ta dainie par lonka, terp krūmāliū, tuolin i Mēnējēs posē. Tēp skardē vedē nati Jozē balsos, tēp poikē anam ontšaukē kētē pjuoviejē. Mosiet tuokart Zuoselē ēr isēstebiejē Jozi ēš artiau, ēr sukrotiejē kažkas šērdie, ligo džiaugsmos, ligo prilonkoms. Pati stebiejuos diel kuo – ligo tas vaikis būtom ēš dongaus nukrētēs, ligo anuo nabūtom pažēnuojosi nu mažomies, kumet, muotinas atsiūsts „ont dēinūm“, ons darba-vuos anuos tievūm nomūs: ēš pērmo kialulēs ganē, paaugēs vērbus kapuojē ar dērvas ekiejē. Vo ka soauga, bova talkēninks pri vēsūm sunkiūju ūkē darbūm. Gaigala nomēškē pri anuo bova pri-pratēn. Vēsūmet tīkos, vēsīms maluonos, niekam naīsēprēklējēs. Anuo napalģinsī so trēmīs vīresnēs bruolēs, katrēi jau bova somētēn vaikē, tvērtē, dailē nuaugēn ēr napamainuomē dainēninkā. Je kumet Daugintienēs sūnā naatējē i suoduos vakarieli, tas bova nalinksmos ēr navikēs: nē kam dainies ožvēstē, nē kam juonkelē sorēkioutē, mergas lig prakaita nušonkintē, lig klietiu palīdjetē, vo

Baguona Stepuona portēgrapējē

rasiet ēr i vėdo isėprašītė... Jozis bova geruokā ož bruolius jauniesnis, tad tēi anuo i sava kompanėjė nalioub prijimtė. Ons somdītėis pas svetėmus nējė – nomėi rekiejė virėška ronku, nuors dėrbamuos žemelės našlie Daukintienė ēr nadaug tatoriejė. Kad kuoki lita ožsėdėrbtom, Jozis darbīmetie ējė i talkas pas baguotesnius gaspaduorius, vo tonkiausė pas Gaigala, artėmiausi sosieda, katru ūkie darba nikumet natrūka. Bėt Joziou Gaigals pėningās ož darba nikumet namuokiejė. Tā kuoki posmaiši grūdūm lioub atkėštė, tā kuoki panešiuota drabuži, tā krežāli rasuodna Dakintienė, katra pati nikāp nasogebiejė anuo ožsėaugintė... Tėp varganā Jozis stūmė sava givenėma ēr pats napajota, kāp sobrėnda. Kad bruolė nalaikītom anuo ož pastumdieli, sogalvuojė isėtaisītė trūba ēr etė grajītė vakareliūs ar veselies. Dūda pavika rastė nabrongė. Matā numėrė senāsis Narkos, žėnuoms trūbėninks, anuo nomūs dūdas niekam nabreikiejė, tad Jozis anon nasunkė soderiejė ēr nupėrka. Pūstė ēšmuoka pats par savi, jug Daukintiu gėmėnie vėsė bova dainėninkā ēš prigėmėma. Tėp ons sava bruolems īruodė, kad nabier pastumdielis, ēr žmuoniūm akies geruokā ūgteliejė. Vo aple suoduos mergas kon ēr bašnekietė. Rasiet diel tuo ēr sosieda doktie Zuosė, nasenė i mergas taėšėjosi, anon patiemėjė.

Muotina Gaigalienė natroka pastebietė, kad doktie vakarās pri opalė laksta.

- Kuo pri tuos Mėšopės vės ēiškā? – paklausė vėina karta.
- Bovau kuoju nusėplautė.
- Ar nagali nusėplautė prūdė, ar pri šolėnės? – bombiejė mamunė.
- Prūds maurās ožėjės, vo šolėnie vondou šalts.
- Prisėpėlk i kobėlāti, par dėina apšėls.
- Kad sunkė īr vondėni ēš šolėnės somstītė, – atsėšnekdėniejė doktie, bėt soprata, kad rėk pasėkeravuotė. Je muotina pamatītom, kas anuos pamėšopie lauk, būtom bieduos. Tad sosėtare abodo so Jozio, kad sosėtėks dėina pri darbūm ēr pri opalė nabvākščiūs. Bėt kas anoudom gal ožgintė mėslītė vėinam aple kėta, sosėžvalgītė, žuodio parsėmestė. Tėp sosėtėkėmā dvėjou pasėdarė retė, trumpė, slaptė ēr diel tuo dar saldesnė.

Vielība rodėni pasėmėrė gaspaduoriaus muotinėlė. I bodinė sosėrinka vėsuos suoduos žmuonis, atvažiava Gaigalienės gėmėnės. Gėismėninku tuolėi ēiškuotė nareikiejė. Gaspaduoriaus bruolienė, gretėmuo suoduo givenonti, bova garsi pravadrinkė, vo balsingu virėškūju pėlna suoda. I bodinė atėjė ēr Daukintienė so sava sūnās. Jozis trūba atsėnešė. Zuoselė pri stala nasieduos. Muotinā prisakios, nešiuojė ozbuona so dounas gėro, pelstė i skleininčės, kad gėismėninkams bornas naėšdžiūtom. Apsėvėlkosi joudo palaidėnio, stuora plaukūm bėza nulėdosi par pieti, mergelė atruodė dėdėlė daili. Platės vėišniūm akis natroka pastebietė, kad Zuosė meilė sosėžvalga so mozėkonto. Vo palaiduojos senōjė, po pagrabā pėitu kažkatra Gaigalienės gėmėnaitė šnėbžteliejė gaspadėnė, kad anuos doktie dėdėlė smailā veiziejė i mozėkonta, vo tas par vėsa vakara tēp pat akiūm nu mergatės naatpliesė...

Gaigalienė ožsėdūmuojė. Negi doktie jau īr tėik soaugosi, kad anā vaikė rūpietom? Bėt diel vėsa pėkta rėktom patiemītė ton Jozi... Vo Zuosė pašnekinītė. Tad rītuojaus dėina ožvedė ruoda:

– Par bodinė gėrdiejau, kad Steigvėls ēš Pristuovu žad so pėršlės atvažioutė.

Doktie soklosa:

- Vo pas kon?
- Pas kon, pas kon... Žėnuomās, pas tavi.
- Zuosė pašiorpa nu muotinas žuodiu.

Džervienė Teklė. Mukienės Danutės portėrapėjė. 2010 m.

– Nanuorio nikuokiūm pėršliūm. Ēr i svetėmus nomus nanuorio. A jau tēp aš ikīriejau, kad ēš sava nomūm nuorėt moni ēšbūtė? – pradiejė ašaruotė doktie.

Muotinā gailo pasėdarė sava mažiausės doktėrelės.

– No, no, napalėsk dūdu. Jug nieks dar naatvažiava, ēr tavės ēš nomūm nieks navara. Bėt jug tuoki īr svieta tvarka, kad jaunīms rėk puora sosėiškuotė. Negi nuori senmergė lėktė?

Žėnuomās, Zuosė senmergė lėktė nanuoriejė. Bėt ana ēr nalėks, jug jau tor Jozi.

Vo muotinėlė galvuojė, kad rėk gerā ganītė doktėri, je jau ana īr akis ont vaikė padiejosi, ēr dar ont tuokė... Jug kuožnam aiško, kad Jozis anā ne puora, bėt ar dornā prisakīsi? Kap tən bebūtom, rėk so tievo pasėtartė... Bėt nutarė palauktė, pakuol praės lėnūm mīnės, pats sunkėsis rodėnėis darbs. Dabar anuos žmuogos ēr tēp daug rūpesniu tor.

Daukintienės Jozis i ton talka bova pavadints. Zuosė pri tuokė sunkė darba nējė. Vaikis pamatė anon tik par posnaktė valgius i stala nešiuojėntė. Pasėruodė kažkuoki ēšbalosi, liūdna. „Ar tik naserg?“ – pamėslėjė, bėt tou dėdlė nanusėstebiejė – jug lėga kuožnam gal prikėbtė.

Atsėgavos puo sunkė darba, Gaigalienė sava rūpesni papaskuojė virou. Abodo svarstė, kāp čė rėktom doktėrei ēšaiškintė, kad draugistė so Jozio ana ēšmestom ēš galvuos. Bėt je jau isėspuok-

(Nukelta i 62 p.)

(Atkelta iš 61 p.)

suoję, nė paršnekiesi, nė ešmuši. Vo muštė sava doktėreis anoudo nanuoriejė, jug mīliejė ėr gailiejė. Reikiejė kon nuors somėslitė.

– Mon ruoduos, muotin, kad ton rėkala tvarkisem kėtep. Pradiėsem nu kėtuos posės. Prišnekinsio Jozi, kad važioutom kor nuors i zalietas. Namėslėjo, kad kuoki merga prikėbtom. Nuors kon gali žėnuotė... Vo je ėr naprikėbs, vės tėik bus gerā. Zuosė pamatīs, kad ana Joziou nabrūp. Je rūpietom, ons pėrštėis navažėnietom. Ėr tories merga atėtė i pruota.

Praėjė kelės dėinas puo mīniu, ėr Gaigals pasėvadėna Jozi lėnūm brauktė. Dėrba tik veino do, kumet gaspaduorios ožvedė kalba:

– Jau esi vīrs kap reikėnt, laiks būtom ėr patiuos pasėėiškuotė.

Jozi pažvelgė i gaspaduorio – a tas rimtā šnek, a juokas ėš anuo. Bet Gaigals, ruoduos, načidėjuos, šnekiejė rimtā. Diel tuo ėr vaikis atsakė rimtā:

– Aple ton dar namėslėjo. Sava kėimė so muotino apsėtvarkuov. Pri tuo jug sesou nomūs sied, tad muotrėšku ožtenk. Kam dar mon pati?

– Vo, vo, – ruoda kāp tik ta pati. Ni muotina, ni sesou vīrou patiuos naatstuos. Je nuori, pabūsio tau ož pėršli. Nuvešio i tuolėmesnė suoda, kor ėr panūm, jaunėkiu balaukontiūm.

– Kas tėn monės gal lauktė? Nė aš ėšnašos, nė baguots. Kam aš tuoks galio būtė rėkalings?

– Alė pamiegink. Je napaviks vėinuo vėituo, paeiškuosva kėtuo. Jug aš tau ligo tievs būtiuo. Mažos sėrato palėkā, pri mona akiūm ožaugā. Mėslėjo, kad mon derietom tava gīvenėmo pasėrūpintė.

Gaspaduoriaus pasiūlėms Joziou napatėka. Kuo gera, sienis nuor ėš anuo pasėčiditė. Bet anam ni menkiausė ĩtarėma nakėla, kad Zuoselės tievā žėna aple anoudoms prilonkoma vėins kėtam. Mėslėjė sava kėimė darboudamuos, a rėk prijimtė Gaigala pasiūlėma. Soka soka vaikis galva, vo ont galū gala nusėspjuovė ėr šėrdie ėš savės pasėjoukė: „Jug dorns eso, kad nanuorio važioutė, jug bėjau... Alė kuo ėe mon bėjuotė? A kad kuokė napažīstamā mergā napatėksio? Bet jug ė ana mon gal napatėktė. Anuoki ėe bieda. Sosėtėksva ėr ėšsėvākščiuosva. Vo ėšvažiavės pasėžvalgīsio, kap kėtuos suoduos žmuonis gīven.

Galva gerā pasoktė reikiejė Gaigalou Ontuonou, kor ton drėski vežtė. Vėsa vakara abodo so patė svarstė, kor važioutė, kad merga naožkėbtom ont tuokė kavalieriaus. Žėnuomās, rėk soktė kor nuors tuoliau nu sava nomūm, kor aple Jūzopa gīvenėma nieks nažėna. Prisėės maloutė, bet tas pėršliou ėr prider. Žėnuomās, so pruoto, kad pats savės ont jouka napatatītomi. Rėks ėr teisībės

šėik tėik pasakītė, nuorint, kad vaikis napatėktom mergā ėr anuos tievams. Anam jug narūp Joziou patė soėiškuotė, rūp paruodītė tā avelė Zuosė, kad Jozis jau patiuos ėiška ėr kad anā nier kuo akėmis anuo ganītė.

Marijuona klausies vīra svarstīmu ėr džiaugies torėnti tuoki ėšmintinga žmuogo. Parkratėniedamė pažīstamas mergas, apsėstuoję pri Mėlkontālės ėš Kadātiu. Matā, ėš tūm apīlinkiu Marijuona bova atėjosi i Gaigala nomus. Ana žėnuojė, kad Mėlkonts ĩr baguots žmuogos, Amerikuo pabovės bėnt septīnis metus, parsėvežės ėš tėn duolieriu, ož katrus pasėstatė naujės truobas, prisėpėrka žemės ėr, būdams godros, sotvarkė sava ūki pagal amerikunėška mada: ĩsėtaisė naujuovėškus padargus, somdė tvėrtus vaikius ėr mergas, nagailiedams alguos ėr skalsė anus maitindams. Anam tėkrā gerā vīka vėskon ožaugintė ėr pelningā pardoutė, tad ėr pėningieliu toriejė prisėkaupės. Pati jau bova mėrosi, bet lėkėn do soaugėn vākā – sūnos Duomėninks ėr doktie Aniceta. Puo tieva smertė ūkis lėktom sūnou, bet doktėri tėkrā ka būtom skėrta namenka dalės pėningās, torto ėr kraitio. Tik Aniceta nikap nagaliejė ėšsėrinktė vīra, vės natinkamė lioub i zalietas atvažioutė. Je anuos valė būtom bovosi, senė būtom žanuota. Alė pakul tievs bova gīvs, ons rinka na doktrėi vīra, vo sau žėnta. Ė napašėtaikė tuokė, katras būtom patėkės. Tad jaunėkė nustuoję važėnietė so pėršlės, vo Aiceta, metams biegot, somėta kap reikėnt ėr vės dar bova vėina. Pasėruodavuoję Gaigalā nutarė, kad Daugintūtis Anicetā tėkra ka napatėks, ožvės, kad Ontuons dā žadieję ėškuotė vėsa teisībė aple anuo gīvenėma ėr biednistė.

Anicetā baisė pakīriejė mergautė. Tieva nomūs nieka natrūka, bet gīvenėms bova sovėsam tošts. Anuos vėinmetės jau sava nomūs gaspadėnava, vākus augėna. Vo ana dar vės kruovė kraitī, tėikies pašvėtus, katrūm nekam nareikiejė, jug i vakarelius nabvākščiujė – pardaug pruotinga ėr ėšdėdi bova, kad siedietom pasėinie, soula pūdīdama, kumet jaunėklės aplinkou šuok, trīp... So kuožno rodėnio lioub atgītė vėltės solauktė atžvongontiū pėršliūm, ėr so kuožno pavasario ta vėltės vės daugiau gesa.

Tad Gaigala atsėlonkīms so napažīnstamo vaikio bova dėdėlis ĩvikis Mėlkontūm nomūs. Bruolis, sožėnuojės, kad Gaigala pati pažėnuojė anuo tievus, pėršli prijimė dėdėlė maluonė. Sosiedos ož stala, Aniceta tiemėjė jaunōji sveti. Ons siediejė tīkos, nadrōsos, kažkuokio platio žėpuono apsėvėlkės, ligo ont ėšaugėma pasiūto. Pana jug nagaliejė žėnuotė, kad tas žėpuons bova na anuo, vo ėš

Bagduona Stepuona portėgrapėjė

vīresnijoje bruolė pasėskuolints. Vo šėp vaikis ruodies dailos paveizietė: židruoms akėmis, tēsė nuosė. Kuo nuors paklausts atsakėniejė rimtā, maluonio balso. „No ton žėpuona gal pataisītė, – mėslėjė pana, – petius pasiaurintiuo, ronkuovės patrumpintiuo“. Veiziedama i līgi vīrėška veida, Aniceta pamėslėjė, kad geresnė jaunėkė ana vargo ar basolauks. Pēršlīs varė sava šneka, kuolidams Jūzopa darbštoma, duoroma, pasakė, kad muok dainioutė ēr gėduotė, kad ont trībā grajēj. Aniceta švīpteliejė minties: „Trība rėks padietė“. Nanūtiliejė pēršlīs ēr tuo, kad žemės nadaug tier, bet īr truoba, tvartālīs ēr jaujė, nuors jau senė bodavuota. „Žemės gal pripėrktė, vo truobesius naujus pastatītė,“ – viel pamėslėjė pana. Sožėnuojė, kad dar mažos būdams ba tieva palėka, kad vīriausė sesou jau īr žanuota, vo trīs bruolė dėrb pas svetėmus, kad jauniau-sė sesėrelė nu mažūm dėinūm īr pasėlėguojosi... Vėskon ēškluo-jės pēršlīs tēsė paklausė bruolė, ar ons sotėktom lėstė sava sesėri ož Jūzopa. Bruolis tiliejė. Matīt svarstė, kad tuoks jaunėkis na puora anuo sesėrei, baguotā panā, nuors ēr ožsėsidiejosė. Bet pamėslė-jė, kad kėta ana gal ēr nabsolauktė. Ėšlėstė sesėri ož vira būtom nabluogā, tumet ēr pats galietom patiuos pasėėiškuotė. Jug īr žėnuoma, kad dvė svetėmas muotrėškas vėinūs nomūs navėsumet tasotelp. Tad pasakė: „Je anā Jūzops tink, aš napriėšinsious. Kon pasėrinks, ton ēr tories.“

Kap ēr bova nu sena priijmta, abodo jaunūsius ēšsiuntė i siednio pasėšnekietė. Aniceta ējė puo pėrmo, Jozis ēš paskuos. Siedniu bova pasvadints ont suola, pana atsėsieda šalėp. Abodo kurin laika tiliejė. Vo kon ons galiejė pasakitė tā pėrma karta sotėktā pana, katra siediejė šalėp, ronkas ont skrėta nulėdosi? Tatā na so Zuosė pamėšopie glaustītėis. Bet rīžuos pērštās lėngvā pagluostītė anuos sonertas ronkas. Paskiau pakielė akis ēr paveiziejė i anon – ar napīkst. Ne, pana napīka. Tad isėdrōsėna paklaustė, ar ons anā tink. Pana švīpteliejė ēr atsėdoksiejosi pasakė: tink ēš puovizas, bet jug ana nieka nažėna aple anon, kap aple žmuogo. Kad sožėnuotomi aple kuožna vėsa teisībė, rėk su žmuogo ēlgā pabūtė, vo ana tor pasakitė dabar, tujau pat.

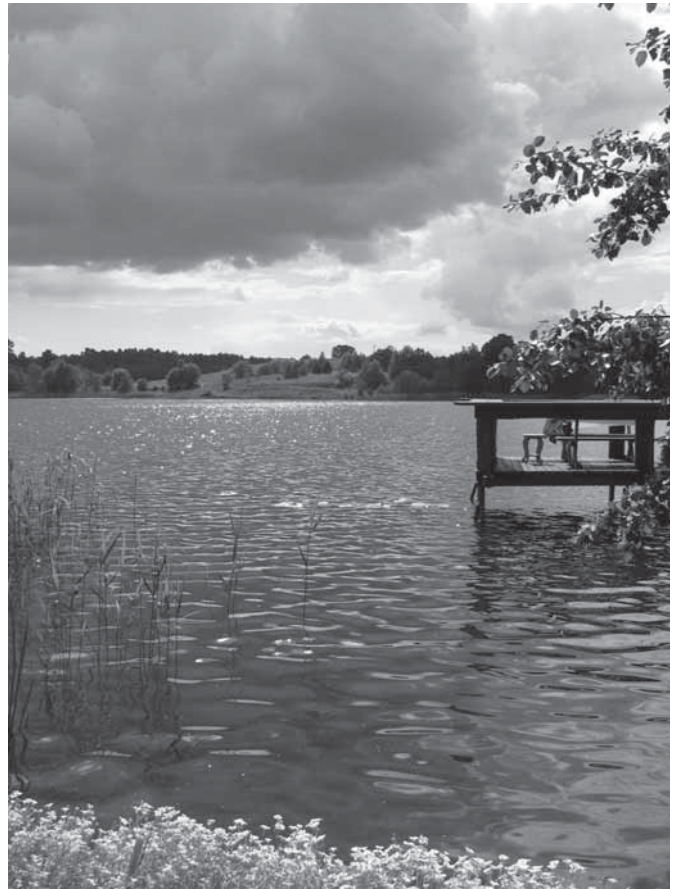
– Je na diedės Ontuona ruoda, nabūtiuo atsėdūrės gražiūs tams-tas nomūs. Pats savės nakuolisio, mėslėjo, kad nier kuo. Vo rink-tėis tamstas valė, panelė Aniceta“.

Ėr Aniceta pasėrinka. Patėka ana Jūzopa tēsoms.

– Ėnav i truoba, pasakisio, kad ēsio ož tavės. Pagīvensva, vėins kėta geriau pažinsva. Mon ruoduos, kad diel vėskuo sosėtarsva.

Ėr, pajiemosi jaunėki ož ronkas, nusėvedė anon i gerōje truoba pas bruoli so pēršlio. „Vedo sotariev“, – pasakė iėjosi. Pastebiejė, kad ož stala siedou vīrā nusėdīvėjė: bruolė akis ēšplėta, pēršlė borna ēštīsa. Matīt, nalaukė tuokė panuos sprėndėma. Bet sakītė nabibova kuo. Ontuons atkėša posbotelkė arielkas, Aniceta nuėjė i koknė ožkondas paėiškuotė.

Važiava Gaigals nomėi apsėniaukės, kap perkūna debesės. Tėp ēšėn, kad sava ronkuoms sotvierė tam drėskiuo gera gīvenėma. Bet dabar kou nuors pakeistė nabier kāp. Jug naatsauksi pēršlibu. Matā, sena nagėnė īsėspuoksuojė i daili vaikė snapa. Vo biesos žėna, kon anoudo tamė siedniu dėrba, je senmergė tėp grėtā ēš-tėrpa. Ėe anam šava mėslės i galva, kad nažėnė kon ons so anūm Zuosė dėrba kor nuors suodnė ar laukūs, niekam namatont. No, dabar diel tuo rūpesnė nabier. Rėks Zuosė prarītė karti kōsni. Tėp mėslėje, arkli i rėstė varīdams, bet nieka nasakė. Jozis, šalėp sie-

Bagduona Stepuona portėgrapėjė

diedams, nikāp nagaliejė soprastė, kuo gaspaduorios pīkst. Bet nieka naklausėniejė.

Ka nomėi parvažiavės Ontuons papasakuojė naujina Marijuonā, ta tik ronkuoms plasteliejė. Alė ēr pradžioga – nabrėks dabar Zuosės nu Jozė keravutė. Galies ēr ana pēršlius priijmtė. Tėp ēr atsė-tėka. Kelės dėinas rauduojė balso Zuoselė, kletie pasėkavuojosi. Prapoulė anuos gražiujė, pėrmuojė meilė. Rėks pēršlius i kėima isėlėstė. Ėr natroka atvažioutė i zalietas Steigvėls ēš Pristuovu suoduos, ēr Zuosė sotėka ētė ož anuo. Jug dabar anā tas pats: kuoks vīrėšks šalėp babūtom – vės tėik na Jozis.

Bet liūdniausis dalīks ivīka puo posės metu. Atvažiava jaunuojė Steigvėlienė tievūm aplonkītė ēr atsėvežė sūnieli, koskuo sovīstīta. Žėnts oušvems kėitā pasakė: „Anuos aš navarau, bet svetėma vāka naauginsio“. Prisėėjė Gaigalams priijmtė ton vākūtieli. Kėik bova gėrdietė suoduo, ons natrokos pasėmėrė.

Jūzopa gīvenėms sosėkluostė nabluogā. Pruotinga ēr baguota Aniceta priperka žemės, pastaīdėna naujus truobesius, nuvežė pas daktara sergotė anuo sesėri, katra ēšgėjė ēr greitā pu tuo apsėžanėjė. Senuojė Daukintienė bova paduorė karšėnama, bet toriejė priprastė pri naujuos tvarkuos nomūs, katron ivėdė anuos marti. Metams praėjos, Aniceta pagimdė pėrmōjė doktėri, vo naožėlgo ēr sūno. Tėp Jūzops Daukintis suoduo tapa pripažinto ēr gerbamo gaspaduorio. Tėi pasėkeitėmā buva omžėna rakštės Gaigala šėrdie. Ons napaliuovė keiktė savės, kad sotaisė gera gīvenėma tam manerkiau, prīgavosem anuo doktėri.

2012 m. vasarė 1 d.